

Harmadnapja egyfolytában

*Azoknak a szedett-vedett,
semmire sem való tárgyaknak,
a két rozsdás metszőollónak,
a szakadt jutazsáknak,
az ásónyélnek, a falétrának
és a kiömlött homoknak is,
ami mostanra megkövesedett,
a szögeknek és a fűrésznek,
a műanyagcső zöld kígyójának,
a gyerekmedence lyukas oldalának,
még annak is, pedig az aztán
tényleg semmire sem volt jó,
és azoknak a hiábavaló képeknek,
ahogy hülyén kapkodtunk esernyő után,
mikor a téli vihar elkapott bennünket
a tenger felé vezető úton,
az umbriai búzamezőnek,
és a villamosnak, amint csörömpölve megállt
a cukrászda előtt, és úgy indult el újra,
mint egy nehézsúlyú bokszoló
ahogy föltápaszkodik leütés után,
és annak a roskadozó fahídnak,
amely alatt gumicsizmában trappoltunk,
a cseppek szétszakadó gyöngysorának,
ezeknek mind gondját kellett volna viselnem,
és nekik is, halottaimnak,
Magda, Péter, Szilárd, az apám,
nem értem, miért nem ülnek itt
most is a konyhában,
miért nem kérnek vizet,
gondját kellett volna viselnem
a hangjuknak, a kezüik melegének,
és az ajtó csukódásának, miután elmentek,
építenem kellett volna nekik egy házat,
azoknak a szedett-vedett,
semmire sem való tárgyaknak,
azoknak a képeknek,
amit nem tépáz meg a szél,*

*amit nem szakít be a hó,
amit nem szárít ki a napsütés,
amit nem temet be a felejtés,
hogy ne ilyen magányosan
álldogáljanak odakint, toporogva,
harmadnapja, hogy egyfolytában esik.*

Erdők éjszakája

*A tükör előtt, az elátkozott tükör előtt,
amiben nagyanyám fészülködött,
fészülte az örök novembert,
fészülte a nem múltó ködöt,
az égő pajtát, az elfelejtett neveket,
fészülte, míg a haja mind egy szálig
ki nem hullott,
a tükör előtt most én állok, és vetkőzöm,
leveszem az átázott ruhát,
ahogy levették ők is, mielőtt
beléptek a konzervdobozba,
ők beléptek, én futottam Lengyelországból,
nem akartam naplót, emlékezőést, engesztelőgépet,
mert nincsen szó, mellyel magamat hasíthatnám,
és most sem akarok átkelni az éjszakán,
nyitva a kapu, régóta nem lehet bezárni,
a domboldal felől meg éppenséggel kerítés sincs,
meztelenül várok,
jöjjetek, lengyel erdők,
gyújtsatok tüzet nagyanyám tükrében,
vörösen lobogjon a farkasok bundája,
égjenek el, vonyítsanak,
még ismerem a párna alól előkapart imádságot:
áldott legyen az erdők éjszakája,
a reggelek szakadéka,
és áldott legyen minden befejezetlen nap,
csak az az út, ami az utazó halála,
én akarom,
én akarom,
nyom nélkül eltűnök.*